

1

Sulaikęs kvapą Benas Tilis gulėjo ant Molo upės kranto. Diena buvo rami ir karšta. Apačioje tykiai sroveno upė, o aplink žolėje skubėdami savo reikalais vos girdimai šiureno ir krebždėjo vabaliukai. Netoliese čiulbėjo liepsnelė, kaitri saulė kepino nugarą ir slėgė prie išdžiūvusios purvynės. Benas būtų galėjęs ir užmigti, jei nebūtų buvęs toks susijaudinęs.

Diena buvo bloga, bet ypatinga.

Rankose Benas laikė pistoletą. Kryžiukais išraižyta medinė rankena buvo pritvirtinta storu blankiu varžtu. Tvirtas vamzdukas juodas ir toks sunkus, kad net skaudėjo riešą. Pistoletą Benas rado tėvo daržinėje ir pavogė. Nors tai buvo ne tikras, o tik pneumatinis pistoletas, vis tiek pavojingas. Iš gana arti juo įmanoma peršauti daržinės duris, todėl Benui atrodė, kad jei pavyktų nusitaikyti, galėtų ką nors ir nudėti. Mažus žvėriukus ar paukščiukus tikrai galėjai juo šaudyti, todėl berniukas tylutėliai gulėjo ant upės kranto. Jis medžiojo vandens žiurkes.

Benui tebuvo dešimt metų ir išverti ramiai sunkiai sekėsi. Atrodė, net kvėpuodamas sukelia baisiai daug triukšmo. Snau-

džiantis upės krantas buvo pavojingas, tad berniukas ir bijojo, ir jaudinosi. Galiausiai pastebėjęs rudą snukutį, pratisai, tyliai atsiduso – jau du padarėlius buvo pabaidęs – atsargiai pasuko pistoletą ir nusitaikė į žvėriuką. Šis tupėjo, gražiomis letenėlėmis valydamasis ūsiukus, šukuodamasis dailių snukučio kailį, trindamas akutes ir dairydamasis į visas puses. Benas jau buvo nusitaikęs, bet prieš iššaudamas nesusilaikė nepatikrinęs, ar kas nemato. Nors gulėjo taip tyliai, kad niekas nebūtų galėjęs priselinti neišgirstas, vis vien greitai dirstelėjo per petį. Kai atsigręžė, vandens žiurkė buvo prapuolusi.

– Oi, – tyliai sudejavo.

Šitaip susijaudinus vėl gulėti ramiai buvo tikra kankynė. Saulė pro tankius šviesius plaukus kaitino sprandą. Prisimerkus pistoletas tarsi išnykdavo, likdavo tik karštis, upė, karkluose pasislėpusios liepsnelės čiulbesys ir tylus vabzdžių krebždėjimas – rami saulėta diena.

Benas atsimerkė. Priešais, pakrantės dumble, tupėjo vandens žiurkė – puikus taikyns. Kaip ir anoji, ši prausėsi galvą, atrode lyg voverė – darbšti, švari ir daili, tarsi gyvybe alsuojantis kamuoliukas. Nenorėdamas kartoti klaidos, Benas nebesigręžiojo. Šį kartą galvojo vien apie tai, kad turi nušauti tą mažuliukę. Vandens žiurkė pajuto pavojų, nuleido priekines letenėles ant purvo – per vėlai. Benas iššovė – fffffffuuuuuu – pliumpt! – per upę nubangavo vandens ratilai, žiurkė dingo.

– Nekoks šūvis, ar ne? – už nugaros pasigirdo vyro balsas.

Benas akimirksniu atsisuko, tarsi pats būtų buvęs pašautas. Ten stovėjo neaukštas vyras. Jis šyptelėjo, suglebusiuose

skruostuose išryškėjo duobutės. Virš siauros lūpos puikavosi lygiai ir tiesiai pakirpti dailūs ūsiukai, o glotni oda ir ramus veidas blizgėjo nuo prakaito. Prie jo kojų tupėjo balta kalytė kreivu snukiu ir šleivomis kojomis. Tupėjo persikreipusi, tarsi sužeista.

– Čia mano pistoletas, – sumelavo Benas. Vyras žvelgė į jį tylomis ir šypsojosi. Benas nurijo seilę svarstydamas: gal atsistoti ir nueiti? Iš vyro išraiškos negalėjai suprasti, ko tikėtis.

Geriau jau išbartų, nei tylėtų.

– Iš kur atsiradote? – maldaujamai paklausė Benas.

Tikrai keista. Tokią tykią dieną galėjai girdėti po žolę ropinėjančius vabalus. Kaip jis sugebėjo prisiartinti?

Vyras ištiesė ranką.

– Duok pistoletą.

Benas padavė.

– Ir kulkas.

Užtaisė ginklą ir pažvelgė pro taikiklį. Tada iššovė į krūmus.

– Šauna į kairę, – pareiškė.

Matydama šeimininko rankose pistoletą, kalytė atsistojo, ir Benas išvydo, kad viena priekinė jos koja trumpesnė.

– Jos uoslė geriausia iš visų šunų, – tarė nepažįstamasis. Kalbėdamas neatitraukė akių nuo krūmų ir nuolat kaip katė sukiojo galvą. – Ją sukandžiojo hiena. Ji sekė hienos pėdsakais ir taip įsijautė, kad tiesiog atsitrenkė iš nugaros. Jei nebūčiau atbėgęs iš paskos, būtų buvusi papjauta.

Benas pažvelgė į vyrą.

– Jūs medžiotojas? – paklausė.

Užuot atsakęs, vyras vėl iššovė iš pistoleto į krūmus. Kalytė sušnirpštė ir krustelėjo.

– Paimk, Džene, – liepė šeimininkas, ir ji nulėkė, puolė per vandenį į krūmus ir po akimirksnio grįžo, laikydama nasruose negyvą žvirblį, tada paguldė jį šeimininkui prie kojų.

– Taiklus šūvis! – nenoromis tarstelėjo Benas. – O ji – tikras medžioklinis šuo!

Benui šis vyras nepatiko, bet darė įspūdį. Šiaip ar taip, apie policiją ar tėvą jis neužsiminė, todėl berniukui norėjosi pasakyti ką nors malonaus.

O dabar jam knietėjo pamatyti daugiau.

– Pykštelėkite dar kartą, nušaukite dar ką nors, – paprašė.

Vyras vėl užtaisė pistoletą ir apsidairė. Mostelėjo į dygiųjų slyvų krūmyną šiek tiek toliau pasroviui.

– Matai ten ką nors? – paklausė.

Benas nieko nematė. Vyras darsyk iššovė, o kalytė vėl šleivodama nulėkė per vandenį į tankumyną. Grįžo nešina kitu paukšteliu ir tvarkingai paguldė šalia pirmojo. Vyras linktelėjo. Benas pažvelgė į paukštelį. Praviras snapas suteptas krauju. Plunksnos ant kaklo, kur įsmigo kulka, susitaršiusios, sulipusios į kruviną kuokštelį. Krūtinė taip pat raudona, tačiau ne nuo kraujo.

– Betgi čia liepsnelė, – ištare jis. Tai sakydamas suvokė, kad iš krūmų nebegirdėti paukščio giesmės.

Vyras gūžtelėjo.

– Kodėl tau gaila liepsnelės, o žvirblio ne? – paklausė.

Benas patraukė pečiais.

– Kad jos gražesnės? – vyro balse buvo justai patyčia. – Dėl to jas tik dar labiau verta žudyti.

– Jūs tikrai nušovėte hieną? – pasiteiravo Benas. – Afrikoje? Gal medžiojote liūtus?

Vyras vėl linktelėjo.

– Šaudžiau liūtus, dramblius, hienas, begemotus...

– Ir raganosius?

– Raganosius... Tigrus...

– Tigrus? – Benas net žioptelėjo susižavėjęs. – Tikrai šaudėte tigrus? Ir kiek nušovėte?

– Daugiau nei bet kuris mano pažįstamų, – šypsojosi vyras.

– Meluojate, – Benas vėl ėmė abejoti atėjūnu. Nesuprato, ar žavėtis juo, ar nekęsti. – Tigras saugomi, juos šaudyti draudžiama.

– Kaip ir liepsneles, – atsakė Medžiotojas.

– Medžiosite gyvūnus ir mūsų šalyje? – paklausė Benas.

Vyras nerūpestingai numojo ranka.

– Čia nebeliko gyvūnų, kuriuos būtų verta medžioti.

– Galite medžioti lapas, – tarė Benas.

Vyras nusišiepė.

– Galėtumėte medžioti vilkus! – staiga sušuko Benas.

Vyras pažvelgė į jį nustebęs. Kas gi nežino, kad Anglijoje vilkų nebėra. Paskutinis vilkas buvo aptiktas ir nudėtas prieš penkis šimtus metų.

– Kas tau sakė, kad čia yra vilkų? – paklausė Medžiotojas.

Berniukas, pasijutęs kaltas, tik suvebleno:

– Tėtis man parodė. Tai paslaptis. Jie vaikšto aplink mūsų ūkį. Tėtis kartais padeda jiems maisto likučių, bet jie niekada neliečia... Jų ten daugybė...

– Parodyk man kokį, – tarė vyras, – ir aš tau jį nušausiu.

Beno veidas apsiniaukė. Atrodė priblokštas. Medžiotojas pralinks mėjo. Regis, vaikas iš tiesų tiki tais vilkais.

– Jei rasiu vilkų, išgalabysiu. Visus, – pasakė vyras, norėdamas, kad būtų dar baisiau.

Benas pasimuistė. Atrodė, tuoj pravirks.

– Man metas, – jis pasisuko eiti, bet vyras pašaukė jį.

– Nepasiimsi? – atkišo pistoletą ir kulkas.

Kalytė prie jo kojų nusižiovavo. Benas nieko nesakydamas pažvelgė į pistoletą.

– Man jį išmesti? – paklausė Medžiotojas.

Benas tylėjo. Nenorėjo iš jo nieko imti – o ypač pistoleto.

– Jei jis tavo, – nemaloniai tarė vyras, – tėvai turbūt klaus, kur pradanginai.

Benas prisliūkino paimti pistoleto ir kulką. Vyras padavė jam ginklą, bet nepaleido iš rankų. Pakėlė antakius, tarsi ko lauktų. Benas matė blankiai, kaip tas didelis varžtas pistoleto rankenoje, šviečiančius jo dantis.

– Ačiū, – pasakė.

Medžiotojas paleido pistoletą. Netaręs nė žodžio apsisuko ir nuėjo, persikreipęs šunytis nusekė įkandin, o berniukas taip ir liko stovėti su pistoletu.

– Tik nešaudyk vilkų! – per petį šūktelėjo vyras.

Benas nuspyrė negyvus liepsnelę ir žvirblį į vandenį ir pasuko namo.